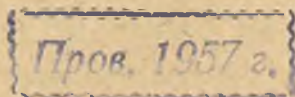
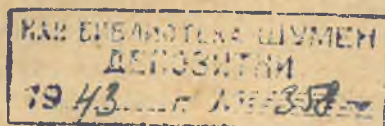

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

ОТЪ 3 АПРИЛЪ ДО 26 ЮНИЙ 1943 ГОДИНА

ЖИВОТЪТЪ И УЧЕНИЯТА НА ИСУСА

Б 4641
1943
кн. 2

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „НОВЪ ЖИВОТЪ“ СОФИЯ
УЛ. СОЛУНЪ № 10

55406
55442 28

ВНИМАВАЙТЕ ЗА ПРАВИЛНОТО ОСВЕЩАВАНЕ НА ГОСПОДНИЯТЪ ДЕНЬ

*Започвай денътъ съ 20 минути по-рано и го
приключвай съ 20 минути по-късно отъ посо-
ченото въ урока за всяка сѣбота време.*

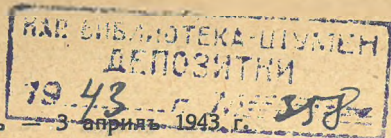
ЖИВОТЪТЪ И УЧЕНИЯТА НА ИСУСА

ВЪВЕДЕНИЕ

Между приключването на старозаветната история, до-
кладвана въ Библията и събитията на Новия Заветъ се про-
стираха четиристотинъ години. Ездра и Неемия бѣха вече
сѣградили Йерусалимъ и храма и бѣха възстановили све-
щенническата служба. Мѣста на богослужение бѣха сѣгра-
дени въ различнитѣ градове и села, макаръ жертвитѣ да
се принасяха въ Йерусалимския храмъ.

Приблизително въ годината 161 пр. Хр. юдеитѣ склю-
чиха политически съюзъ съ римлянитѣ, надѣвайки се по
този начинъ да спечелятъ подкрепата имъ противъ своитѣ
подтисници. Въ резултатъ, обаче, нѣколко години по-къс-
но, тѣ съвсемъ изгубиха гражданската си свобода и най-
после Юдея се превърна въ римска провинция.

Презъ всички тѣзи години юдеитѣ помнѣха обещанието,
че Господъ ще изпрати Сина Си за тѣхенъ Мессия. Но тѣ
погрѣшно четѣха пророчествата за първото Му идване и за
примирителното дѣло, което Исусъ щѣше да извърши; тѣ
се спираха по-скоро на второто Му идване въ сила и слава,
за да спаси народа Си. Така тѣ очакваха единъ царъ и вла-
дѣтель, който да ги направи мощенъ народъ. Много малко
отъ юдейския народъ разбраха, че за приемане очаквания
Месия бѣ нужна специална сърдечна подготовка.

1 урокът — 3-а април 1943 г.

Залъзъ слънце 18:57 ч.

РОДИТЕЛИТЪ НА ЙОАНЪ-КРЪСТИТЕЛЯ

Текстъ на урока: Марко 1:1-6; Лука 1:5-23, 57-80; Матей 3:1-4.

Златенъ стихъ: „Ще вървишъ предъ лицето на Господа, за да приготишъ Неговитъ пѣтица“. Лука 1:76.

Мѣста: Йерусалимскиятъ храмъ; единъ неименуванъ градъ въ „планинската страна“ на Юдея.

Лица: Иродъ-Велики, амбициозенъ, деспотиченъ и жестоко, поставенъ царъ на Юдея отъ римския Сенатъ. Захарий, свещеникъ, и Елисавета — негова жена, отъ рода на Арона; Гавраилъ, единъ отъ най-висшитъ по чинъ между ангелитъ.

УРОКЪТЪ

1. — Каква подготвителна вестъ трѣбваше да се възвести преди първото идване на Христа? Кой бѣ натоваренъ да я проповѣдва? — Марко 1:1-4.

2. — Отъ кой родъ произлизаха родителитъ на Йоанъ-Кръстителя? Какво се казва за Захария и Елисвета? — Лука 1:5-7.

Много християни сж праведни предъ хората, но тѣ (Захарий и Елисавета) бѣха праведни предъ Бога. Ежедневниятъ имъ животъ и поведение бѣха регулирани отъ внимателно спазване наредбитъ на церемониалния и заповѣдитъ на моралния закони. Отъ препълнената съ умѣстни и изобилни библейски цитати пѣсенъ на Захария явствува, че Свещенитъ Писания сж били дълбоко обмисляни и почитани въ този планински домъ, а имаме и свидетелството на ангела за молитви, които сж се въздигали денъ и ношъ. Въ всички тѣзи нѣща тѣ бѣха безпорочни — не безгрѣшни, сждено споредъ Божиата безкрайна мѣрка на правда, но безпорочни — живѣха до пълната граница на познаване Божиата воля“. — Ф. Б. Маеръ.

3. — Каква специална служба се падна на Захария по жребий? Какъ множеството народъ участвуваше въ службата? — Стихове 8-10.

Въ I. Лѣтовници 24:7—19 четемъ за подраздѣлата на Аароновитъ синове въ двадесетъ и четири смѣни. Понеже

Ааронъ имаше хиляди потомци, посветени въ свещеническа служба. Необходимо бѣше да има подобно подраздѣление, за да могатъ презъ годината да участвуватъ всички свещеници. Никой свещеникъ не поемаше работа преди опредѣленото си време, но чакаше докато времето настѣпеше. „И всѣка смѣна служеше една седмица, като постѣпваше въ сѣботата и напушане идущата сѣбота преди изгарането на тамяна при утринната служба, когато хлѣбътъ на предложението се изяждаше“. — „Критиченъ коментаръ“. Особената служба на всѣки свещеникъ се опредѣляше по жребие. Нѣкои служби се смѣтаха за по-почетни отъ други, чрезъ хвърляне жребие всички недоволства се избѣгваха. Най-почетната отъ всички служби бѣ влизането въ Светая Светихъ за покадяване върху златния олтаръ. И при случая, тази служба се падна на остарѣлия Захарий.

4. — Докато служеше предъ олтара, какво се случи съ Захария? Каква вестъ му бѣ донесена? — Стихове 11-14.

5. — Какъ щѣше да бѣде считанъ този синъ предъ Бога? На какво не трѣбваше да се отдава? Съ какво щѣше да се изпълни? Ст. 15.

6. — Какво важно дѣло бѣ призованъ той да извърши? Стихове 16, 17.

7. — Що показва, че Захария се съмняваше въ истинността на ангелската вестъ? — Ст. 18.

„Захарий знаеше добре, какъ на Авраама се подари дете въ стаческа възраст, знаеше сѣщо, че е вѣренъ Този, Който обещава. Но за моментъ, остарѣлиятъ свещеникъ размисли за човѣшката слабостъ. Той забрави, че Богъ е силенъ да извърши каквото е обещалъ“. Живота на Исуса, стр. 98.

8. — Съ кои изрази ангелътъ му се откри? — Ст. 19.

9. — Съ целъ да се закрепи вѣрата му, отъ какво злочестие трѣбваше да страда Захария до рождението на детето? — Ст. 20.

10. — За какво се чудѣше народътъ? Какъ се узна за случилото се съ Захария? Кѣде отиде Захари следъ свършване на службата си? — Стихове 21-23.

— „Длъжностъ на свещеника при тази служба бѣ да се моли за прощение на публичнитъ и национални грѣхове и за идването на Мессия, но когато Захарий възнамѣри да стори това, не можеше да произнесе нито дума. Излизайки да благослови народа, той „не можеше да имъ продума“. Тѣ чакаха много и започнаха да се страхуватъ, че свещеникътъ имъ е унищоженъ отъ Бо-

жията сѣдба. Но когато излѣзе отъ светото мѣсто, лицето му блесѣше отъ Божията слава „и тѣ разбраха, че е видѣлъ видение въ храма“. Захарий имъ обясняваше съ знакове всичко, каквото бѣше видѣлъ и чулъ и щомъ „се изминаха днитѣ на службата му, той се върна у дома си“.

11. — Какво се случи въ момента, когато трѣбваше да се даде име на детето? — Стихове 57-63.

12. — Какво чудо стана съ Захария? Отъ що бѣха обхванати всички, които го чуваха да говори? — Стихове 64-66.

13. — Какъ Захариевото пророчество наблѣга върху следнитѣ точки? — Стихове 67-79.

а) Спасителъ за народа,

б) Принадлежащъ на дома Давидовъ,

в) Споредъ обещанието дадено на Аврама,

г) Възвестенъ отъ вестителъ, който подготвя пѣтя;

д) Спасителъ, носящъ прощение за грѣховеѣ,

е) Освѣтляващъ тѣзи, които сѣ въ тѣмнина.

14. — Какво знаемъ за живота на Йоана до деня, въ който се яви предъ израиля? — Ст. 80.

15. — Какъ бѣ облѣченъ той и съ що се хранѣше? — Ст. 15. Мат. 3:4.

— „Въ подготвяне пѣтя за първото Христово идване, той е представителъ на тѣзи, които ще приготвятъ народъ за второто идване на нашия Господъ. Свѣтътъ е предаденъ на себе-задоволство. Грѣшки и басни преодолѣватъ. Увеличаватъ се сатанинскитѣ мрежи за унищожение на души. Всички, които ще усъвършенствуватъ светостъ въ страхъ Божий трѣбва да научатъ уроцитѣ на въздържание и себевладѣние. Апетитѣтъ и страститѣ трѣбва да се подчинятъ на по висшитѣ сили на ума. Себедисциплината е важна за умствената сила и за духовната проникателностъ, които ще ни направятъ способни да разберемъ и практикуваме светитѣ истини на Божието Слово. По тази причина въздържанието има значение въ дѣлото на приготвление за второто идване на Христа.

Точки за размишление:

Условия у Израиля въ време на Йоановото рождение.

Характерѣтъ на Захария и Елисавета.

Други посещения на ангели при човѣци, докладвани въ Писанието.

Спасение, означава прощение на грѣхове.

СПАСИТЕЛЪ ВИ СЕ РОДИ

Текстъ на урока: Мат. 1:18-25; Лука 1:26-40; 2:1-7.

Затенъ стихъ: „Ще наречешъ името Му Исусъ; защото Той ще спаси народа Си отъ грѣховетъ му“. Матей 1:21.

Да се проучи: „Великата борба“, стр. 25, 255.

Мѣста: Назаретъ, градъ въ долна Галилея, приблизително на 100 клм. северно отъ Йерусалимъ; Витилеємъ, на 9 или 10 клм. отъ Йерусалимъ, много старъ и славенъ градъ, рождениятъ на Давида и Исуса.

Лица: Ангелъ Гавраилъ; Мария, девица; Йосифъ, сгоденъ за Мария, по-късно нейнъ съпругъ; бебето Исусъ; Цезарь Августъ, римски императоръ; Кириний, управителъ на Сирия.

Време: 4 год. сл. Христа. Исусъ въ сжщностъ се е родилъ 4 години преди годината, отъ която историцитъ започватъ нашето лѣточисление. Това произлиза отъ обстоятелството, че опитътъ за установяване на датата е билъ направенъ едва стотици години следъ рождението Му. Калугерътъ Дионисиусъ Ексегуусъ публикувалъ първото изчисление въ 526 год. сл. Христа и е направилъ грѣшка съ 4 години. Когато грѣшката се открила, невъзможно било вече да се отстрани и да се поправятъ датитъ на миналитъ столѣтия. Въ края на първата година следъ Христа, Исусъ билъ вече на петъ години.

УРОКЪТЪ

1. — Какво изявление се намира въ Стария Заветъ относно предсжществуването на Христа? — Михей 5:2, посл. часть.

2. — Съ какви думи и Исусъ самъ говори за своето предсжществуване? — Йоанъ 17:5.

3. — Защо бѣше необходимо Исусъ да сподѣли човѣшкото естество? Евр. 2:16-18.

— „Въ стария заветъ този великъ принципъ бѣше откриванъ чрезъ образци и символи. Горещата капина, посредствомъ която Христосъ се яви на Моисея откри Бога. Символътъ, избранъ за представяне Божеството бѣше една проста, външно не-

привлекателна капина. Тя обхвана Безкрайния. Всемилолюбивият Богъ скри славата Си въ единъ съвсемъ нищоженъ символъ, за да може Мойсей да гледа и да живѣе. Сѣщо така и посредствомъ облачния стълбъ денемъ и огнения стълбъ нощемъ, Господъ общуваше съ Израиля, откриваше на човѣцитѣ волята Си и имъ даряваше своята благодать. Божията слава бѣше отслабена и Величието Му покрито, за да може слабиятъ, смъртенъ човѣкъ да гледа. По сѣщата причина и Христосъ трѣбваше да приеме нашето „унизено тѣло“ и да стане „като човѣкъ“. (Стр. 23 Живота на Исуса).

4. — Съ какви думи започва Матей Евангелието си? — Матей 1:1;

— Дветѣ родославия на Исуса, едното въ първата глава на Матей, другото въ Лука 3:23—38, се различаватъ въ нѣколко отношения; едното достига само до Авраама, другото до — Адама. И дветѣ свършватъ съ Йосифа, привидния баща на Исуса. Матей започва съ Аврама и следва линията презъ Давида, той доказва, че Исусъ е наследникътъ на вѣчния заветъ, направенъ съ Аврама и подновенъ съ Давида. Лука изброява Исусовитѣ предшественици въ обратенъ редъ и проследява линията презъ Давида и Аврама до Адама „синътъ Божий“. И дветѣ родославия се обединяватъ въ Давида и Авраама, двойно доказателство, че Христосъ бѣше обещаното „семе“.

5. — Каква вестъ се дава отъ единъ ангелъ на Мария въ Назаретъ? — Лука 1:26-31.

6. — Като произхождащъ отъ Давидовия родъ, на какво е наследникъ Исусъ? Що е казано относно царството Му? — Стихове 32, 33.

7. — Съ какви изрази говори Павелъ за този Исусъ, роденъ отъ Светия Духъ? — I Тим. 3:16.

8. — Какъ Йоанъ установява вѣчността на Исуса и въплотяването Му? — Йоанъ 1:1-3, 14.

9. — Съ какво име трѣбваше да се нарече това дете? — Мат. 1:23, посл. часть.

10. — Понеже той е Емануилъ (Богъ съ насъ), какво трѣбваше да направи за тѣзи, които се уповаваха Нему? — Йоанъ 1:12, 13.

11. — Каква вестъ получи Йосифъ относно Мария? — Мат. 1:18-20.

— Въ онова извратено време разводъ се получаваше много лесно. Съставянето на подобно разводно писмо юдеитѣ нари-

чать „Гетъ“. Обикновено то се написваше отъ юдейския нотариусъ на пергаментъ въ присъствието на единъ равинъ. То бѣше кратко, не съдържае даже и причината за развода.

12. — Какво друго име още трѣбваше да се даде на детето? Ст. 21.

— Исусъ е Гръцката форма на „Исусъ Навинъ“, а „Исусъ Навинъ“ означава Иеова-Спасителъ. Така Матей обяснява името „Исусъ“ като казва „Той ще спаси народа Си отъ грѣхове тѣ имъ“.

„Христосъ е гръцката дума за „Мессия“, което значи „помазанъ“. Затова по нѣкога се употрѣбява „Христа“ защото по право Христосъ не е име а само титла. Така „Исусъ Христосъ“ означава помазаниятъ Спасителъ.

13. — Какво пророчество се изпълни, когато Исусъ се роди и получи името Си? — Исая 7:14; Мат. 1:22, 23.

14. — Въ какво душевно разположение прие Мария съобщението на ангела? — Кого посети тя? — Лука 1:38-40.

— Когато Елисавета видѣ Мария, поздрави я като майка на Мессия. Подтикната отъ Духа, Мария пѣкъ изпадна въ екстазъ да хвали Бога, Своя Спасителъ. Лука 1:46-55. Нейниятъ химнъ съдържа много цитати отъ Писанието, нѣщо което показва колко добре е познавала тя Божието Слово.

15. — Къде се върна после тя? — Ст. 56.

16. — Малко по-после, каква заповѣдъ се издаде отъ римския императоръ? Къде трѣбваше да се запишатъ Иосифъ и Мария? Лука 2:1-5.

17. — Въ кое пророчество бѣше предсказано мѣсторождението на Исуса? — Михей 5:2.

18. — При каква обстановка, въ Витлеемъ, се роди Божиятъ Синъ на този свѣтъ? — Лука 2:6, 7.

— „Христосъ бѣ просто изпълненъ. Фактъ бѣ, че за Него нѣмаше мѣсто вътре. И безъ съмнение, съвсемъ сѣщото е и днесъ. Ти си презаеиъ. Всѣко кѣтче на душата ти е тѣй погълнато отъ човѣшки интереси, че малко мѣсто остава за Исуса. Ти имашъ малко, или съвсемъ никакъ време за Него. И това е така, защото твоето време е заето съ хиляди други малки нѣща, твоятъ интересъ е отправенъ къмъ хиляди други нѣща, и животътъ ти е препълненъ съ притежания и удоволствия докато, колкото и странно да изглежда, за Спасителя не остава мѣсто другаде, освенъ въ обора“.

Точки за размишления:

Е ли Исусъ за насъ „Емануилъ“ и „Исусъ“.
Какво мѣсто запазваме за Него?
Покорността на Мария предъ волята Божия.
Изпълнението на пророчествата.

3 урокъ — 17 априль 1943 г.

Залѣзъ слънце 19'12 ч.

ПОСЕЩЕНИЕТО НА ОВЧАРИТЪ; ПРЕДСТАВЯНЕТО ВЪ ХРАМА

Текстъ на урока: Лука 2:8-40.

Златенъ стихъ: Лука 2:14 (Слава въ висинитѣ Богу, на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение) Лука 2:14.

Мѣста: Яслата въ Витлеемъ; близкитѣ полета; Йерусалимскиятъ храмъ.

Лица: Овчаритѣ; „Господенъ Ангелъ“; многобройно войнство небесно“; Мария, Йосифъ и „младенецътъ Исусъ“; Симеонъ, „праведенъ и благоговеенъ човѣкъ“; Анна „пророчица

УРОКЪТЪ

Посещението на овчаритѣ

1. — Кои се намираха по Витлеемскитѣ полета презъ нощта на Исусовото рождение? — Лука 2:8.

— Въ полетата, кждето нѣкога момчето Давидъ бѣ пасло стадата си, овчари пазѣха нощна стража. Въ тѣзи тихи часове тѣ се разговаряха за обещания Спасителъ и молѣха Бога за идването на Царя на Давидовия престолъ“. — „Живота на Исуса“, стр. 47.

2. — Като бдѣха за стадата си, на какво станаха тѣ свидетели? Какво почувствуваха? — Ст. 9.

3. — Какво важно съобщение имъ донесе ангелътъ? — Стихове 10, 11.

— Вестта на ангела обяви осъществяването на една дълго лѣлѣна надежда. Пророци я бѣха предсказвали. Божиятъ народъ намиращъ се въ затвори, въ заточение и въ пленничество, съ копнежъ, и съ болка бѣ очаквалъ този часъ. Спасителътъ на изгубения човѣшки родъ се бѣ родилъ въ този свѣтъ. Наистина, това бѣше „благовестие на голѣма радостъ“.

4. — По кой знакъ трѣбваше овчаритѣ да разпознаятъ обещанія Спасителъ? — Ст. 12.

5. — Следъ като ангелътъ бѣ далъ съобщението си, какво зрелище видѣха овчаритѣ? — Какво пѣха ангелитѣ? — Стихове 13, 14.

— Небесниятъ вестителъ успокои страха имъ. Той имъ каза какъ да намѣрятъ Исуса. Съ нѣжно внимание къмъ тѣхната човѣшка слабостъ, той имъ даде на разположение време, за да свикнатъ съ небесния блѣсъкъ. Следъ това, обаче, радостта и славата не можеха вече да се скриватъ. Цѣлата равнина се просвѣти отъ ослѣпителния блѣсъкъ на небеснитѣ множества. Земята се смълча и небето се спрѣ да слуша пѣсенята:

Слава въ висинитѣ Богу

И на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение!

„О, да би приела земята днесъ тази пѣсень! Съобщеното тогава известие, ударениятъ тогава тонъ ще звучатъ до последно време и ще отекватъ до земнитѣ краища. Когато Слънцето на Правдата огрѣе съ изцѣление подъ крилетѣ си, като ехо, като гласъ отъ много води отъ устата на голѣмо множество ще се разнесе пѣсенята: „Алилуия“!

6. — Когато ангелитѣ бѣха заминали, какво си казаха овчаритѣ? Какъ констатираха тѣ вѣрността на ангелската вестъ? Какво направиха тѣ впоследствие? — Стихове 15-17.

— „Небе и земя не сж по-отдалечени днесъ, отъ тогава, когато овчаритѣ слушаха ангелската пѣсень. Човѣчеството е все още предметъ на небесна заинтересованостъ, както когато обикновени хора съ обикновено занятие срещнаха ангели по обѣдъ и говорѣха съ небесни вестители по лозя и полета. Въ всичкитѣ житейски поприща небето може да бѣде много близу до насъ. Ангели отъ небеснитѣ дворове ще предпазватъ стѣпкитѣ на тѣзи, които живѣятъ по Божия заповѣдъ“. (Сжщо тамъ, стр. 48).

7. Какъ бѣ приета вестта на овчаритѣ отъ ония, които я чуха? Отъ Мария? Въ какво душевно разположение се върнаха овчаритѣ при стадата си? Стихове 18-20.

8. — Въ кой моментъ точно получи детето името Си? — Ст. 21.

Представянето въ храма

9. — Споредъ еврейския законъ, где бѣ отнесенъ Исусъ четиридесетъ дни следъ рождението си? Съ каква

цель? Какъ пролича бедността на Мария и Йосифъ? — Стихове 22-24.

— Жертвата на майката при подобенъ случай трѣбваше да бжде: едногодишно агне за всесъжение и младъ гълъбъ или гургурица като жертва за грѣхъ. Когато бѣха твърде бедни и не можеха да принесатъ агне, родителитѣ можеха да принесатъ чифтъ гургурици или два млади гълъба. **Бедността на Мария и Йосифъ личи отъ жертвата имъ.**

10. — Въ полза на кого и съ каква цель Синътъ Божий обеднѣ? — II Кор. 8:9.

11. — Кой се намираше въ храма, когато Исусъ бѣ внесенъ тамъ? — Какво бѣ предсказано на този благочестивъ човѣкъ? Кой го подбуди да отиде въ храма точно тогава? — Лука 2:25-27.

— „Нашата майка Ева очакваше идването на Христа; когато се роди първиятъ ѝ синъ, тя каза: 'придобихъ човѣкъ отъ Господа'. Но тя сбърка: това бѣше Каинъ, а не Исусъ. Но отъ нейната грѣшка явствува, че и тя е подхранвала блажената надежда. Еврейскитѣ патриархъ, който бѣ готовъ да пожертвува като всесъжение, единствения си синъ, очакваше Мессия, тази му вѣра проличава отъ думитѣ: 'Синко мой, Богъ самъ ще промисли за агнето'. . . Давидъ въ много пророчески пѣсни възпѣ Божия помазаникъ, Царя Израилевъ; Този, Комуто ще се поклонятъ всички царе и ще облажаватъ вситѣ народи . . . Нужно ли е да ви споменавамъ — и за Исая, който говори за страданията Му и видѣ, славата Му, за Иеремиа, за Иезекиила, за Данаила, за Михея, за Малахия, и за всички останали пророци, които съ втречени очи гледаха презъ мъглата на бждещето, докато седмицитѣ на пророчеството се изпълниха, докато светиятъ день на Христовото вплѣтяване настѣпи? Всички очакваха утешението Израилево. И, ето добриятъ старъ Симеонъ, стоящъ предъ прага на времето, когато Христосъ трѣбваше да дойде, Го очакваше съ копнѣещи очи“.

12. — Вземайки въ рѣцетѣ си детето Исусъ, какво каза за Него Симеонъ? Кой бѣха въ очудване? — Ст. 28-33.

13. — Благославяйки родителитѣ, какво предсказание направи той за детето? А за Мария? — Стихове 34, 35.

14. — Кой живѣеше въ храма? Какво знаемъ за нея? Какво свидетелство даде тя за Исуса? — Стихове 36-38.

15. — Каква е разликата между начина, по който священослужителтъ извърши службата си въ този случай и приема, който Симеонъ и Анна проявиха къмъ Исуса?

— Свещеникътъ извършваше церемонията на своята служба. Той взе детето въ ржце и Го издигна предъ олтаря. Следъ като Го подаде отново на майката вписа името „Исусъ“ въ списъка на първороднитъ. Когато държеше детето въ ржцетъ си той и не подозираще, че това е Величието на небето, Царьтъ на Славата“ — „Живота на Исуса“ стр. 52.

„Въ храма Божиятъ Синъ бѣше посветенъ за дѣлото, за което бѣ дошълъ. Свещеникътъ погледна на него като на всѣко друго дете. Но въпрѣки, че той нито видѣ, нито почувствува нѣщо необикновено. Божието дѣло въ даряване Своя Синъ на свѣта бѣ удостоверено. Този случай не измина, безъ съвсемъ никой да не познае Христа“. — Сжщо тамъ, стр. 55.

16. — Где се завърнаха Йосифъ и Мария? Какъвъ кратъкъ разказъ ни е даденъ за детството на Исуса? Стихове 39, 40.

— „Йосифъ, който се намиралъ все още въ Египетъ бѣ замоленъ сега отъ единъ ангелъ да се върне въ земята на Израила. Поради Исуса като наследникъ на Давидовия тронъ, Йосифъ желалъ да се засели въ Витлеемъ; но научавайки се, че въ Юдея вмѣсто баща си дарувалъ Архелай, той се уплаши, че намѣренията бащата да убие Исуса може би ще се изпълнятъ отъ сина. Отъ всичкитъ си братя, Архелей най-много приличалъ на Ирода по характеръ.

Възкачването му на трона бѣше станало чрезъ възстание въ Йерусалимъ и следъ убиване на хиляди юдеи отъ римскитъ стражи.

„Отново Йосифъ бѣ отправенъ къмъ сигурно мѣсто. Той се върна въ Назаретъ, по-предишния му домъ. Исусъ живѣ тукъ около тридесетъ години, за да се изпълни казаното отъ пророцитъ, че ще се нарече Назорей“. — Сжщо тамъ, стр. 66.

Точки за размишление

- а) Положението на свѣта днесъ въ пълна противоположностъ съ вестята на ангелитъ: „Миръ на земята!“
- б) Защо свещенослужителътъ въ храма не можа да открие това, което бѣ открито на Симеона и Анна? — Псал. 25:14.
- в) Каква подобна, еднакво важна, грѣшка можемъ да направимъ и ние въ наше време?

ПОСЕЩЕНИЕТО НА МЪДРЕЦИТЪ; БЪГСТВОТО ВЪ ЕГИПЕТЪ; ДЕТСТВОТО И ЮНОШЕСТВОТО НА ИСУСА

Текстъ на урока: Матей 2:1-23; Лука 2:41-52.

Златенъ стихъ: „Ангелътъ на Господа застава око̀то ония, които Му се боятъ и ги избавя“. Псал. 34:7.

Мѣста: „Изтокътъ“; вѣроятно областта отатѣкъ Ефратъ; Йерусалимъ; Витлеемъ; Египетъ; Назаретъ, домътъ на Мария и Йосифъ.

Лица: Иродъ, юдейски царъ; мъдрецитъ, философи; Йосифъ и Мария; Рахилъ, любимата жена на Якова, представена отъ пророка като плачеща за бедствията на потомството ѝ; детето Исусъ; „Господенъ Ангелъ“; Архелай, синъ на Ирода, жестокъ и тиранинъ.

УРОКЪТЪ

Посещението на мъдрецитъ

1. — Кой царуваше надъ Юдея по времето на Исусовото рождение? Какви лица дойдоха отъ една далечна на Йерусалимъ страна? Какво питаха тѣ? Защо бѣха дошли? — Матей 2: 1, 2.

— „Мъдреци“, или по-добре „влѣхви“. Думата е персийска, или миднамска. Влѣхвитъ произхожда отъ свещеническата каста и безъ съмнение бѣха получили лѣчи свѣтлина отъ Светитѣ Писания чрезъ пророчеството на Валаама (Числа 24:17), който принадлежеше къмъ влѣхвитѣ, макаръ нѣкога да бѣше Божий пророкъ. Данаилъ и другитѣ пленници въ Вавилонъ сжщо тѣй откриха истинския Богъ предъ източнитѣ народи. Старозаветнитѣ Писания бѣха познати на много отъ околнитѣ народи.

Чрезъ сѣнища тѣ (мъдрецитѣ) бѣха наставени да търсятъ новородения Принцъ . . . Пѣтуването си тѣ прекараха въ повтаряне традиционни сказания и пророчески изрази относно Онзи, Когото тѣ търсѣха. Въ всѣка пауза за почивка тѣ изследваха пророчествата, (стр. 60, 61. Живота на Исуса).

2. — Какъвъ бѣ ефектътъ отъ въпроситѣ на мъдрецитѣ върху Ирода и народа? Въ смущението си какво направи царътъ? — Стихове 3, 4.

3. — Какви сведения дадоха на царя еврейскитѣ първосвещеници и книжници? Стихове 5, 6.

— Макарь свещеницитѣ да бѣха тъй погълнати отъ свѣтски нѣща, че бѣха изгубили съвсемъ изъ предвидъ **времето** за идването на Мессия, тѣ бързо се обърнаха къмъ занемаренитѣ пророчества и установиха рожденото мѣсто на своя отдавна оповестенъ Царь.

4. — Осведоменъ отъ еврейскитѣ първосвещеници, какви освѣтления още се постара да добие царьтъ и отъ мъдрецитѣ? Какво имъ поръча той? Какъвъ фалшивъ претекстъ представи той? — Стихове 7, 8.

5. — По какъвъ начинъ бѣха ръководени мъдрецитѣ? Какъ изразиша тѣ убеждението си, че сж били водени отъ Бога? — Стихове 9, 10.

6. — Какъ мъдрецитѣ показаха, че приематъ Исуса като свой Царь и Спасителъ? Какъ показаха тѣ, че бѣха предали сърдцата си на Господа? Какво предупреждение имъ се даде? Стихове 11, 12.

— „Мъдрецитѣ бѣха едни отъ първитѣ, които приветствуваха Спасителя. Тѣхниятъ подаръкъ бѣше първиятъ, положенъ предъ нозетѣ Му. Каква полезна служба Му пренесоха тѣ чрезъ тази дарба! Дарбата, пожертвувана отъ сърдце, което люби, Господъ почита като я надарява съ по-благословено употребление. Когато сме посветили Исусу сърдцето си, ние ще Му принесемъ и дарбитѣ си. Нашето злато и сребро, най-скѣпитѣ ни земни притежания, най-върховнитѣ ни умствени и духовни сили ще бждатъ доброволно посветени на Този, Който ни възлюби и пожертвува Себе си за насъ“. — *Ид., стр. 65.*

Бѣгството въ Египетъ

7. — Каква опасностъ заплашваше детето? Какъ бѣ предупреденъ Йосифъ? Какво пророчество се изпълни? Стихове 13-15.

„Сатана бѣше решилъ да задържи божествената свѣтлина отъ свѣта и употреби най-голѣма хитростъ, за да унищожи Спасителя. Но Онзи, Който никога не задрѣмва, нито заспива, бдеше надъ възлюбения Си Синъ. Този, Който бѣше одѣждилъ небесна манна за Израила, Който бѣше хранилъ Илия въ време на гладъ приготви въ езическа страна прибѣжище за Мария и детето Исусъ.

А чрезъ подаръцитѣ на влѣхвитѣ Господь бѣше доставилъ и срѣдства за пѣтуването до Египетъ и за пребиванието въ чужбина“.

8. Какво направи, между това, Иродъ? Кое пророчество се сбѣдна? — Стихове 16-18; Йеремия 31:15.

9. — Следъ Иродовата смъртъ, за какво бѣ осведоменъ Йосифъ? Какво направи той незабавно? — Матей 2:19-21.

10. — Где желаете Йосифъ да се посели? За какво бѣ предизвестенъ той? Кѣде се върна той най-сетне? Кое пророчество се изпълни? Стихове 22, 23.

— Първото наставление, дадено на Йосифа бѣше „Иди въ земята Израилева“. Че той е желалъ да се върне въ Юдея и да живѣе въ Витлеемъ, явствува отъ доклада, че когато чулъ, че тамъ вмѣсто баща си Иродъ, царува Архелай, уплашилъ се да отиде тамъ и „заминалъ за Галилейскитѣ предѣли“. Съ това отново се изпълнява пророчеството.

Детството и юношеството на Исуса

11. — Кѣде отиваха всѣка година родителитѣ на Исуса? Като дванадесетгодишенъ въ каква радостъ можеше да съучаствува Исусъ? Лука 2:51, 52.

— „За юдеитѣ дванадесетгодишната възраст бѣше раздѣлната граница между детинство и юношество. Навършващето дванадесетъ години момче — юдейче биваше наричано законенъ синъ, а и Божий синъ. Даваха му се особени случаи за религиозно наставление, отъ него се очакваше да взима участие въ свещенитѣ празници и обряди. Ето защо въ съгласие съ този обичай юношата Исусъ отиде на пасхалния празникъ въ Ерусалимъ. Както всички набожни израиляни, Йосифъ и Мария всѣка година ходѣха въ Йерусалимъ за празника пасха: и когато Исусъ стигна изискваната възраст, тѣ го взеха съ себе си“. — Също тамъ стр. 75.

12. — Какво забелязаха Исусовитѣ родители на връщане? Где намѣриха тѣ Исуса? — Стихове 43-47.

— Каква нощъ на ужасъ трѣбва да е била тази на Йосифа и Мария. Следъ дванадесетъ години на постоянни, грижи моментъ на небрежие и ето, Исусъ не бѣше вече съ тѣхъ! Тѣ

трѣбваше да се върнатъ и прилежно да Го търсятъ. Тази опитностъ символизира, какво трѣбва да прекараме ние, когато чрезъ небрежностъ го загубимъ!

13. — Съ какви думи смѣра Мария сина си?. Какво отговори той? Какво трѣбваше да мислятъ Йосифъ и Мария по този отговоръ? — Стихове 48-50.

14. Въ какво Исусъ бѣше примѣръ? Какъ се развиваше той впоследствие? Стихове 51, 52.

— Исусъ бѣше подчиненъ на родителитѣ си още 18 години, като не правеше нищо, за да открие Своята божественостъ, но живѣеше въ къщи тѣй естествено, че даже братята Му, **Йосифовитѣ синове не виждаха никакъвъ знакъ за Неговото призвание.** Тѣй малко познатъ бѣ Той, че даже Натанаилъ, живѣещъ на съвсемъ малко разстояние отъ тѣхъ, не бѣ чувалъ за Него, докато Филипъ не Му Го посочи като Месия. **Иоанъ 1:45.** Това е съвършенъ примѣръ за весело, нѣжно търпение. Това действително бѣше изпразване отъ **собственото Азъ.**

15. Забележи случките, дадени въ този урокъ, които изпълняватъ направо пророчеството Мат. 2:5, 6, 15-18, 23.

Точки за размишление

- а) Пропастъта, до която може да доведе ревността, както въ случая съ Ирода.
- б) Кое подпомага и кое възпрепятствува развитието на физическия, умствения, и духовния ни животъ.
- в) Послушанието на Йосифа къмъ всѣка вестъ, идваща отъ небото.

5 урокъ — 1 май 1943 г.

Залъзъ слънце 1928 ч.

ГЛАСЪТЪ ВЪ ПУСТИНЯТА; КРЪЩЕНИЕТО НА ИСУСА

Текстъ на урока: Матей 3 гл.; Марко 1:1-11; Лука 3:1-18, 21-23; Иоанъ 1:6-8, 15, 19-34.

Златенъ стихъ „Този е моятъ възлюбенъ Синъ въ когото е Моето благоговение“.

Мѣста: Юдейската пустиня; рѣката Йорданъ и околността. Назаретъ въ Галилея.

Лица: Йоанъ Кръстителъ; бирници, войници, фарисеи и садукееи; свещеници и народъ; споменава се за пророкъ Исая и за Авраама; римскитѣ управници, Понтийскитѣ Пилатъ; първосвещеници, Анна и Каяфа.

УРОКЪТЪ

Гласътъ въ пустинята

1. — Докато Исусъ бѣше съ родителитѣ си въ Назаретъ, кой започна да проповѣдва въ Юдейската пустиня? — Матей 3:1.

2. — При царуването на кои управници започна Йоанъ службата си? — Лука 3:1, 2.

— Лука изброява много подробности. Никой несигуренъ въ фактитѣ не би далъ тѣй подробни обяснения за годината, която тѣй лесно би се оказала фалшива, ако докладътъ не би билъ вѣренъ.

3. — Съ кои изрази Захария подъ влиянието на Св. Духъ описа мисията на Йоана? — Лука 1:76-79.

4. — Коя навременна вестъ проповѣдваше Йоанъ? Кое пророчество изпълняваше той? — Матей 3:2, 3.

— „Фарисей и садукееи, книжници и войници, свещеници и митари — всички се трупаха да слушатъ Иоановитѣ думи. Той проповѣдваше въ дивата, необработена и необитаема пустиня, лежаща южно отъ Иерихонъ на бродоветѣ на Йорданъ до брѣговетѣ на Мъртвото море. Канарата, висѣща надъ тѣсното дефиле, между Иерусалимъ и Иерихонъ бѣше свѣрталище на опасни разбойници; дивитѣ звѣрове и крокодили не бѣха изтрѣбени, а се криеха въ трѣстиковитѣ легла, които отбелязаха разширението на Йорданъ; и все пакъ отъ всѣки край на страната — отъ свещеническия Хевронъ, отъ светия Иерусалимъ отъ смѣщата се Галилея — тѣ идваха на тѣлпи, за да чуятъ мощния му гласъ“. — Животътъ на Христа, стр. 79, 80.

5. — Запитанъ за самоличността си, какво каза Йоанъ за себе си? — Йоанъ 1:19-23.

6. — Какъв животъ водѣше той? — Мат. 3:4.

— Тѣй като Йоанъ трѣбваше да дойде въ духа на Илия (Малахия 4:5—6; Мат. 17:12—13), подходяще за него бѣше да носи и облѣклото на древния пророкъ. (4. Царе 1:8.)

7. Какви бѣха резултатитѣ отъ проповѣдването на Йоановата вестъ? Мат. 3:5, 6.

8. — Различаващъ, благодарение на Св. Духъ, лицемерието на известна класа хора, чрезъ кой въпросъ ги изобличи Йоанъ? Какви предупреждения имъ отправи той? — Стихове 7, 8.

9. — Съ какви силни думи изобличи той пламенната гордостъ на юдеитѣ? Чрезъ кой примѣръ показа той необходимостта отъ покаяние? Стихове 9, 10.

10. — Какъ изрази Йоанъ разликата, която съществуваше между неговото кръщение и това на Исуса? — Ст. 11.

— Синодалниятъ преводъ гласи „азъ ви кръщавамъ съ вода: за покаяние, но Оня, който иде подире ми . . . Той ще ви кръсти съ Духъ Светий и съ огънь“.

11. Какво още каза той за работата на Исуса? Ст. 12.

— Лопатата Му е въ ржката Му, и Той ще очисти гумното Си и ще събере житото Си въ житницата. Това бѣше по времето на очистването. Чрезъ Словото на истината житото трѣбваше да се отдѣли отъ плѣвелитѣ. Понеже бѣха твърде суетни и себеправедни, за да приематъ упрекъ твърде обичащи свѣта, за да приематъ животъ на смирение, мнозина се отвърнаха отъ Исуса. Мнозина и днесъ вършатъ сѣщото. Животътъ на Христа, стр. 392

12. — Какъ отговори множеството на тази вестъ? Какъвъ съветъ му даде Йоанъ? Лука 3:10, 11.

13. — Какъвъ въпросъ зададохъ митаритѣ? Какво имъ отговори Йоанъ? — Стихове 12, 13.

14. Какъвъ съветъ даде той на войницитѣ? — Ст. 14.

15. Въ цѣлото си проповѣждане, къмъ кого се стремѣше Йоанъ да отправи вниманието на народа? Стихове 16-17.

Кръщението на Исуса

16. — Какъвъ разговоръ се заведе между Йоана и Исуса, когато последниятъ пожела да бѣде кръстенъ? — Матей 3:13-15.

17. — Какво стана въ момента, въ който Исусъ излѣзе отъ водата? — Стихове 16, 17.

— Излѣзълъ отъ рѣката, Исусъ се преклони въ молитва на брѣга. Нова и важна епоха се откриваше предъ него. Сега той стоеше на по-широка платформа и пое житейската си борба. . Никога по-рано ангелитѣ не бѣха слушали подобна молитва. Тѣ желяеха да занесатъ на възлюбения си Заповѣдникъ вѣсть на увѣрение и утешение. Но не; Самиятъ Богъ Отецъ ще отговори на молбата на Своя Синъ. Направо отъ трона се изсипватъ лъчи на божествената слава. Небесата се отварятъ, и върху главата на Спасителя слиза най-чиста свѣтлина въ форма на гълъбъ — подходящъ символъ за Кроткия и Смирения.

Съ изключение на Йоана, само малцина отъ голѣмата глѣпа при брѣговетѣ на Йорданъ, видѣха небесното видение. Но тържествеността на божественото присѣствие завладѣ събраието. Народътъ мълчаливо съзерцаваше Христа. Фигурата Му бѣ освѣтена отъ винаги заобикалящата Божия тронъ свѣтлина. Никога по-рано никой не бѣ виждалъ човѣшко лице, тъй прославено, както сияещето, обърнато къмъ небето лице на Исуса. Отъ отворенитѣ небеса се чу гласъ: „Този е Моятъ възлюбенъ Синъ, въ когото е Моето благоволение“. Стр. 111, 112. Живота на Исуса.

„Гласътъ, който говорѣше на Исуса, казва на всѣка вѣрваща душа: „Това е Моето възлюбено чедо, въ което е Моето благоволение“. Стр. 113.

„И сатана бѣше между свидетелитѣ на Исусовото кръщение. Той видѣ славата на Отца да осѣнява Неговия Синъ. Той чу гласа на Йеова засвидетелствуващъ божествеността на Исуса“. — стр. 116.

18. — По кой начинъ представи Йоанъ Исуса на народа? — Йоанъ 1:29.

— „Йоанъ бѣ дълбоко трогнатъ, като видѣ Исуса колѣничилъ като просителъ, измолващъ съ сълзи Бащиното удобрение. А когато видѣ какъ Божията слава Го обгради и какъ се чу гласъ отъ небето, Йоанъ позна/знака, който Господъ бѣше обещалъ. Той се увѣри, че е кръстилъ Спасителя на свѣта. Светиятъ Духъ го завладѣ и съ прострѣна, сочейки къмъ Исуса ржка, той извика: „Ето Божиятъ Агнецъ, който понася грѣхонетѣ на свѣта“. — Стр. 112.

Точки за размишление

- а) Смирението на Йоана и пълното отсъствие на всъщаква завистъ у него къмъ една по-велика отъ него личностъ.
- б) Сходство между дѣлото на Йоана и това на църквата на остатъка.

6 урокъ — 8 май 1943 г.

Залъзъ слънце 19 36 ч.

ИЗКУШАВАНЕТО НА ИСУСА

Текстъ на урока: Мат. 4:1-11; Марко 1:12, 13; Лука 4:1-13.

Златенъ стихъ: „Господу, Богу твоему, ще се покло-нишъ и Нему одному ще служишъ“. Мат. 4:10.

Мѣста: Споредъ предание отъ времето на кръстонос-нитѣ походи, мѣстото на изкушението е било една планина въ Йерихонската пустиня, която поради това обстоятелство е наречена Кварантаня (четиридесетъ). Пустинята е опи-сана като „безплодна, пуста планинска областъ, пълна съ камъни и пѣсъкъ, подъ горяще небе; Йерусалимскиятъ храмъ; една висока планина.

Лица: Исусъ; сатана въ видъ на ангелъ; служебни ангели.

УРОКЪТЪ

1. — Къде бѣ отведенъ Христосъ отъ Духа, малко следъ кръщението си? Защо? Мат. 4:1.

— „Исусъ бѣ отведенъ въ пустинята, за да бѣде изку-шаванъ, обаче, Той не покани самъ изкушението, но Божиятъ Духъ го отведе тамъ. Той се оттегли въ пустинята, за да бѣде усамотенъ и спокойно да обмисля за Своитѣ мисии и дѣло. Чрезъ постъ и молитви Той желаше да се подготви за оръсе-ния съ кръвъ пѣтъ, по който трѣбваше да мине. Сатана, обаче, знаейки, че Спасителътъ е отишелъ въ пустинята, разбра, че това е най-благоприятенъ случай, за да Го доближи“. — „Живота на Исуса“, стр. 114.

2. — Какъ прекара Христосъ тия четиридесетъ дни? Какво доказва, че божествената грижа се проявяваше? — Марко 1:13.

3. — Съ какви думи Сатана, приближаващъ се до Христа, го нападна? — Мат. 4, 3.

— Това бѣше изкушение за Исуса поради три причини: 1) Той бѣше много гладенъ и се нуждаеше отъ храна; 2) имаше властъ да обърне камънитѣ въ хлѣбъ; 3) оспорванъ бѣ факта, че той е Синъ Божий и се изискваше съ чудото да докаже, че действително е такъвъ.

„Макаръ да се явява като свѣтълъ ангелъ, първитѣ думи на сатана вече издаватъ характера му. „Ако си Синъ Божий“. Ето намѣкъ на недовѣрие. Ако Исусъ извършеше, което сатана предлагаше, би значело, че Той приема съмнението. Сѣщо стр. 118.

4. — Какъ противостоя Исусъ на това изкушение? — Стихъ 4.

5. — Чрезъ кое неправилно употрѣбление на Писанието, се опита Сатана отново да въведе Исуса въ грѣхъ? — Стихове 5, 6.

— Това изкушение бѣше лукаво. Исусъ току-що бѣше употрѣбилъ Словото Божие, за да отблъсне първото изкушение. Сега и Сатана използва словото за да изкушава Исуса Христосъ не се унижи до уровня на сатана, да спори по въпроса. Въмѣсто това той употрѣби Словото, за да изобличи сатанинската употрѣба на последното. Съвсемъ различно нѣщо е да уповавашъ на Бога, когато извършвашъ Неговата воля, а свършено друго е да Го изкушавашъ като дръзко предприемашъ извършване на нѣщо, което Той не е предписалъ.

6. — Какво отговори Исусъ? — Ст. 7.

7. — Къде бѣ отведенъ после Исусъ? — Какво му бѣ посочено отъ тамъ? — Ст. 8.

8. — На кого ще принадлежатъ всички тия нѣща споредъ думитѣ на Сатана? При какво условие би Му ги далъ той? — Ст. 9. Лука 4:6.

— Чрезъ грѣха сатана спечели владичеството надъ земя и човѣкъ. Само за едно единствено грѣшно дѣло сега той предлага да сподѣли владичеството си съ Исуса. Той се надѣва, че блѣсъкътъ на земната слава може би ще заслѣпи Сина Божий за действително значение на това поклонение.

9. Каква пряма заповѣдь даде тогава Христосъ на Сатана? Кой библейски стихъ цитира Той? — Мат. 4:10.

— Исусъ защити Своя божественъ авторитетъ съ заповѣдта: „Махни се отъ Мене, сатана!“ и сатана, който бѣше направилъ последенъ опитъ за спечелване победата, сега съзна колко безнадеждно е да мисли, че ще може да подвижи онова безпорочно сърдце.

10. — Какъвъ резултатъ имаха Исусовитѣ думи? Кой дойде да укрепи Исуса? — Ст. 11.

11. — Защо бѣше необходимо Исусъ да бѣде изкушаванъ? — Евр. 2:17,18.

12. — Сѣществуваше ли областъ, въ която Исусъ да не е билъ изкушаванъ? Евр. 4:15.

— „Ако трѣбваше да понесемъ нѣщо, което Исусъ не е понесълъ, тъймо тамъ сатана би представилъ Божията сила като недостатъчна за насъ. Затова Исусъ бѣ „изкушаванъ“ подобно намъ всѣкакъ“. Той претърпѣ всѣки изпитъ, на който сме излагани. За себе Си Той не употреби никаква сила която не е предложилъ щедро и намъ. **Като човѣкъ Той срещна изкушения и ги победи съ силата, дадена Му отъ Бога**“. Сжщо стр. 24.

13. — Какво сме поканени ние да сторимъ? — Ст. 16.

Ядката на урока

„Христосъ победи сатана. Нашиятъ най-голямъ противникъ е победенъ неприятель. Сатана е мощенъ, но силата му въ присѣйствието на всемогущия Богъ е нищо. Въ борбата на нашия Богъ съ сатана, ние виждаме ясно, че човѣкъ бѣше Онзи, който посрещна противника и преодолѣ, истински човѣкъ, както и Богъ въ човѣшко естество, изкушаванъ отъ сатана. Като човѣкъ Исусъ бѣ кръстенъ съ Божия Духъ, и излѣзе въ човѣшка слабостъ, но съ силата на Светия Духъ. Най-утешителното за насъ е да знаемъ, не само, че Богъ е по-великъ отъ сатана, но че „Този, Който е въ васъ, е по-голямъ отъ оновова, който е въ свѣта“. **І. Йоаново 4:4**. Въ борбата съ сатана ние трѣбва да победимъ съ Христа; ние трѣбва да бѣдемъ силни въ Господа и въ силата на Неговата мощь“.

Точки за размишление

- а) Изкушения, които ние трѣбва да посрѣщаме.
- б) Грѣхъ ли е да бѣдешъ изкушаванъ?
- в) Целта на Исусовото изкушение.
- г) Основното значение на третѣ изкушения.

ПЪРВИТЪ УЧЕНИЦИ, ПЪРВИТЪ ЧУДЕСА, ОЧИСТВА- НЕТО НА ХРАМА

Текстъ на урока: Йоанъ 1:35-49; 2.

Златенъ стихъ: „Каквото ви каже, сторете“. Йоанъ 2:5.

Мѣста: Близко до Йорданъ; Кана и Капернаумъ, градове въ Галилея; предверието на езичниците: храмътъ; Йерусалимъ.

Лица: Йоанъ Кръстителъ; Исусъ; Андрей и Симеонъ, братя, риболовци отъ Витезда и ученици на Йоанъ Кръстителя; Филипъ, сжщо отъ Витезда и единъ отъ Йоановитъ ученици; Натанаилъ, понѣкога наричанъ Вартоломей, отъ Кана; Мария, Исусовата майка; сватбарскитъ гости; настойникътъ на угощението; слуги; продавачи на овци и волове; мѣнячи на пари; юдеи.

УРОКЪТЪ

Петъ ученици избрани

1. — Какво свидетелство даде за втори пътъ Йоанъ Кръстителъ относно Исуса? Кой чува тия думи? — Йоанъ 1:35-37.

2. — Какво направиха тѣзи двама Йоанови ученици? — Стихове 37 б. до 39.

3. — Какъ се наричаха тѣ? Какъ показва Андрей мисионската си ревностъ? — Стихове 40-42.

— „Оставяйки Йоанъ Кръстителя, тѣ отидоха да търсятъ Исуса. Единъ отъ двамата бѣше Андрей, братъ на Симона; другиятъ бѣше Йоанъ, евангелистътъ“. — „Живота на Исуса“, стр. 138.

„Тѣзи примѣри трѣбва да ни поучатъ колко важна е личната ни работа да умоляваме направо нашитъ роднини, приятели и съседи. Има много, които презъ цѣль животъ сж изповѣдали, че познаватъ Христа, но никога не сж полагали лични усилия, за да доведатъ поне една душа до Спасителя. Тѣ оставятъ всичката работа за проповѣдника. Той може да е много способенъ за призванието си, но той не може да извърши това, което Богъ е оставилъ за членоветъ на църквата. Има много хора, които се нуждаятъ отъ службата на любящи християнски сърдца.

Погинали сѣ мнозина, които бѣха могли да бѣдатъ спасени, ако тѣхнитѣ съседи, обикновени мъже и жени, бѣха положили за тѣхъ лични усилия. Мнозина чакатъ да имъ се говори лично. Въ самото ни семейство, между съседитѣ, въ града, където живѣемъ, има работа, която ние, като мисионери за Христа трѣбва да извършимъ. Ако сме християни, тази работа ще ни радва. Стр. 141.

4. — Какъ бѣха избрани и други двама ученици? — Стихове 43-46.

5. — Коя случка убеди Натанаила, че Исусъ е Синътъ Божий? — Стихове 47-49.

— Тѣзи петъ мъже бѣха първитѣ ученици на Исуса. Лично Той призова само единъ; двама бѣха повлияни да свържатъ своитѣ съ Исусовитѣ интереси поради думитѣ на Йоанъ Кръстителя; единъ отъ тѣхъ се присъедини къмъ групата по молба на брата си; а другиятъ, чрезъ поканата на единъ приятель. Всичко бѣ извършено посредствомъ просто, лично старание, което Богъ благославя за спасение на човѣцитѣ.

Първото чудо

6. — Какво събитие се случи малко време следъ избирането на първитѣ ученици. Кои бѣха между поканенитѣ на сватбата? Йоанъ 2:1, 2.

7. — Преди края на праздника, какво стана явно? Къмъ кого се отнесе Мария? Съ какви думи изглеждаше като да отклонява Исусъ посредничеството на майка си? — Стихове 3, 4.

— „Обичай бѣше при празнични случаи да се дава вино, неспазването на този обичай се считаше за липса на гостоприемство. Като роднина на младитѣ, Мария участвуваше въ приготовленията за праздника и тя каза на Исуса: „Вино нѣматъ“. Тѣзи думи бѣха намѣкъ да снабди нуждата имъ. Но Исусъ отговори: „Какво имашъ ти съ Мене, жено? Още не е дошълъ часътъ Ми“. Този отговоръ, макаръ да ни се вижда грубъ, не изразява студенина, нито нелюбезностъ. Начинътъ на Исусовото обръщение къмъ майка Му бѣше въ съгласие съ ориенталскитѣ обичаи. Служеха си съ такъвъ начинъ на обръщение при личности, на които искаха да покажатъ уважение“. Стр. 145, 146.

„Казвайки на Мария, че часътъ Му не е настѣпилъ, Исусъ отговаряше на неизказаната и мисль, — на очакването, което и тя заедно съ народа подхранваше. Тя се надѣваше, че Той ще

се открие като Месия и ще завземе трона на Израила. Но времето не бѣше настѣпило. Не като царь, а като човѣкъ на скърби. запознатъ съ болки, бѣше приелъ Исусъ сѣдбата на човѣчеството. Но макаръ да не разбираше правилно Христовата мисия Мария Му се довѣряваше безусловно. На тази вѣра Исусъ отговори. За да почете довѣрието ѝ и за да засили вѣрата на ученицитѣ Си, Исусъ извърши първото чудо. Стр. 147.

8. — Какъвъ съветъ даде Мария на слугитѣ? Какви нареждания даде, впоследствие, Исусъ? — Стихове 5-8.

9. — Какво каза тогава настойникътъ по трапезата на младоженеца? Какъвъ бѣ резултатътъ отъ това чудо? — Стихове 9-11.

10. — Кѣде и съ кого отиде Исусъ за кратко време? — Стихъ 12.

— Дадена ни е възможность да хвърлимъ бѣгълъ погледъ въ домашния животъ на Иосифа и Мария. Исусовото дѣло въ облекчение страданията на другитѣ и различнитѣ Му милости-ви дѣла „не се харесваха на братята Му. Понеже бѣха по-стари отъ Исуса тѣ мислѣха, че Той трѣбва да имъ се подчинява. Тѣ го обвиняваха, че се мисли за нѣщо повече отъ тѣхъ и Го укоряваха, че се въздига надъ учителитѣ, свещеницитѣ и владетелитѣ на народа имъ. Често пѣти тѣ Го заплашваха и се опитваха да Го разколебаятъ, но Той си отминаваше, като правѣше Писанието Свой ръководител“. — Стр. 87.

„Животътъ на Христа се отличаваеше съ почитъ и любовъ къмъ Неговата майка. Дълбоко въ сърдцето си Мария вѣрваше, че светото дете, което тя бѣ родила, бѣше отдавна обещаениятъ Месия, но тя не смѣеше да изяви вѣрата си. Презъ цѣлия Му земенъ животъ тя бѣ съучастница на Неговитѣ страдания. Съ скръбъ тя наблюдаваше изпититѣ, които Той прекарваше въ детинство и юношество. Чрезъ защищаване това което тя съзнаваше като право въ поведението на Исуса, тя самата изпадаше въ затруднения. Тя считаше обносжитѣ въ къщи и майчината нѣжна бдителность надъ децата, като много важенъ факторъ за оформяване характера. Синоветѣ и дъщеритѣ на Иосифа знаейки това, и позовавайки се на нейната загриженостъ се опитваха да поправятъ Исусовитѣ постѣпки споредъ своето мнение“. Стр. 90.

„Братята на Исуса, за които се споменава въ Йоанъ 2.12 и въ други подобни стихове Яковъ, Симонъ Юда и Иосий, много бавно повѣрваха въ Исусовата мисия. „Не е ли той дърво-

дѣлецътъ, Марииниятъ синъ, братъ на Якова Йокия, Юда и Симона? И не сж ли тукъ сестритѣ му между насъ? И паднаха въ съблазънъ преди него“. Марко 6:3.

Очистването на храма

11. Какъвъ празникъ се готвѣха да отпразднуватъ? Кжде отиде Исусъ? Какво намѣри той въ храма? — Стихове 13, 14.

— На всѣки пасхаленъ празникъ всѣки мжжъ, билъ гой богатъ или беденъ, трѣбваше да принесе половинъ сикла, откупъ за покриване разноснитѣ на светилището. Изходъ 30:11—16. Но паритѣ на различнитѣ съседни страни, отъ месингъ или отъ медъ, носящи езически символи и надписи не се приемаха въ храма. Богомолцитѣ, дошли отъ тѣзи страни бѣха принудени да размѣнятъ езичскитѣ си пари за обикновената сребърна монета, която се употребяваше въ светилището. **Мѣнителитѣ на пари изискаха за размѣната твърде високъ процентъ въ своя полза. Отъ това произлизаха много възбудени спорове, които, смѣсени съ блѣненето на овцитѣ и съ мученето на добитѣка и бъркотията на гласовѣтѣ превръщаха храмовия дворъ въ пазаръ.**

12. — Съ какви срѣдства си послужи Исусъ, за да тури край на тази непочтителна гледка? Какъвъ силенъ упрѣкъ направи той? — Стихове 15, 16.

— Това бѣше първото очистване на храма, въ началото на Христовата служба. Очистването на храма се повтори и при последната пасха, която Той посети, три години по-късно.

13. — Кои думи на Псалмиста си припомниха ученицитѣ? — Ст. 17.

— „За Спасителя е казано: „Ревността на Твоя домъ Ме изяде“. Сжщата сериозность трѣбва да проявяватъ и Неговитѣ последователи“. — Стр. 396, Свидетелства том. 4).

„Ревността на Твоя домъ“. „Ревность за поощрение Твоята слава, и за подържане чисто богослужението Ти“.

14. — Съ какъвъ въпросъ поискаха юдеитѣ доказателство отъ Исуса за авторитета Му? — Ст. 18.

15. — Какво отговори Исусъ? Какво показва, че евреитѣ не разбираха нищо отъ отговора Му? Какъ го обяснява апостола? — Стихове 19-21.

16. — Кога си спомниха ученицитѣ тѣзи думи? — Стихъ 22.

17. — Презъ време на праздника Пасха, кое накара мнозина да повѣрватъ въ Исуса? Защо Исусъ не се довѣрваше напълно на повѣрвалитѣ? — Стихове 23-25.

— „Народътъ се притискаше все по-близо до Исуса и се молѣше: Господи, благослови ни. Ухото Му чуваше всѣки викъ. Съ съжаление, по-голѣмо отъ това на нѣжна майка, Той се навеждаше надъ страданията на малкитѣ. Той даряваше внимание то си на всички. Всѣки биваше изцѣрванъ отъ каквато и болестъ да страдаше. Нѣмитѣ отваряха устата си въ хвала; слѣпитѣ гледаха лицето на Своя Лѣкаръ, сърдцата на страдащитѣ се радваха“. — Стр. 163. Живота на Исуса.

Значението на стихъ 24 изглежда да е, че Исусъ не е приелъ никого отъ тѣзи въ кръга на своитѣ лични последователи. Той не си избра за ученици книжници равини, нито хора отъ тѣхното звание. Той работѣше посредствомъ прости хора, за да бжде отдадена всѣка слава Богу.

Точки за размишление

- а) Да довеждаме и други при Христа.
- б) Титлитѣ: „Агнецъ Божий“, „Човѣшки Синъ“.
- в) Какъ можемъ ние да осквернимъ Божия домъ? Божия храмъ?

8 урокъ — 22 май 1943 г.

Залѣзъ слънце 19'50 ч.

НИКОДИМЪ. НОВО СВИДЕТЕЛСТВО ОТЪ ИОАНЪ-КРЪСТИТЕЛЯ

Текстъ на урока: Йоанъ 3 глава.

Златенъ стихъ: „Защото Богъ толкозъ обикна свѣта, че отдаде своя Единороденъ Синъ, та всѣки, който вѣрва въ Него, да не загине, а да има животъ вѣченъ“. Йоанъ 3:16.

Мѣсто: Исусовото мѣстожителство въ околността на Йерусалимъ: Юдея; Изворътъ Енонъ, близо до Салимъ, западно отъ Йорданъ.

Лица: Исусъ; Никодимъ, фарисей и членъ на синедриона; Йоанъ Кръстителъ; ученицитѣ на Йоана и Исуса.

УРОКЪТЪ

Едно посещение презъ нощъ

1. — Кой дойде презъ нощъ на срѣща съ Исуса? Чрезъ какво въведение започна той разговоръ? — Йоанъ 3:1, 2.
2. — Какво отговори Исусъ? — Ст. 3.
3. — Какво показва, че Никодимъ не разбра изяснението на Исуса? — Ст. 4.
4. — Съ какъвъ изразъ обясни Исусъ първото си твърдение? — Стихове 5, 6.
5. — Какава картина представи той, за да направи мисълта си по-ясна? — Стихове 7, 8.

— Вѣтрътъ се чува между клонетѣ на дърветата въ шумолението на листата и цвѣтята. И все пакъ, той е невидимъ. Никой не знае отъ кѣде идва и на кѣде отива. Сѣщо тѣй е и съ действието на Светия Духъ въ сърдцето на човѣка. Този процесъ е сѣщо тѣй необяснимъ, както и движенията на вѣтра. Никой човѣкъ не е въ състояние да опредѣли точно времето, мѣстото или обстоятелствата, когато е настѣпило покаянието му; при все това той е покаянъ. Исусъ действува върху сърдцата сѣщо тѣй незабелязано, както и вѣтра. Полека-лека, за нѣкои съвсемъ незабелязано се появяватъ впечатления, които привличатъ душата къмъ Исуса. **Тѣзи впечатления могатъ да бѣдатъ плодъ отъ четене Светото Писание, отъ слушане Словото Божие или отъ сериозни размишления.** Тогава изведнѣжъ, когато Божие влияние се усили все повече и повече, душата се предава радостно на Исуса като Божия собственостъ. Мнозина наричатъ това внезапно покаяние, и при все това то е резултатъ отъ дълготърпеливото влияние на Светия Духъ“. — Стр. 172. (Живота на Исуса).

6. — Кой въпросъ показва, че Никодимъ не разбираше напълно думитѣ на Исуса? Какъ любезно Исусъ му направи лекъ намекъ? Стихове 9, 10.
7. — Какво важно изяснение прибавя Исусъ? — Ст. 11.
8. — Какво не можа да разребе Никодимъ? — Стихове 12, 13.

— Когато Исусъ обясни на слушателитѣ Си, че Неговата задача е да сътвори на земята духовно царство, а не временно, преходно, тѣ много се замислиха. Забелязвайки това Исусъ добави: „Ако земнитѣ работи ви рекохъ и не вѣрвате, какъ щѣте

повърва, ако ви река небесният“ Когато Никодимъ не можеше да разбере Исусовото учение, което описваше влиянието на Божията милост върху човѣшкото сърдце, какъ можеше тогава разбра естеството на славното небесно царство? Ако той не можеше да схване дѣлото на Христа тукъ на земята, той не можеше да разбере и Неговото дѣло на небето“. Сжщо 173.

9. — За кой случай, добре познатъ на Никодима, спомена Исусъ? Какво бѣше отношението на символичните жертви спрямо Исуса? — Стихове 14, 15.

— Никодимъ видѣ сега „че и най-строгото външно изпълнение на закона не е въ състояние да му помогне за влизане въ небесното царство. Въ очитѣ на хората той бѣше единъ праведенъ, почтенъ мъжъ, но въ Христовото присѣствие той почувствува, че сърдцето му е нечисто и животътъ му не е светъ. . . Картината на издигнатата змия му поясни Исусовата задача тукъ на земята“. — Стр. 174. (Живота на Исуса).

10. — Какъ прояви Отецъ безкрайната си любовъ къмъ свѣта? Съ каква целъ дойде въ този свѣтъ Синътъ Божий? — Стихове 16, 17.

— Въ притчата пастирътъ излиза, за да потърси една овца — най-малкото число, което можеше да се вземе. Ако имаше само една загубена душа, Христосъ щѣше да дойде и щѣше да умрѣ за нея.“ — Стр. 187. Размишление.

11. — Какви сж последствията на вѣрата? А на невѣрието? — Ст. 18.

— Да се обърне внимание на отрицанието въ този стихъ. Христосъ не дойде, за да сѣди този свѣтъ; защото, поради грѣха, той е вече сѣденъ. Но Той дойде, за да ни спаси отъ присѣдата на грѣха.

12. — Що е осжждението? Защо хората предпочитатъ мрака вмѣсто свѣтлината? Кой само идва при свѣтлината? — Стихове 19-21.

— Думитѣ, отправени презъ нощъ къмъ единъ единственъ слушатель не бѣха напраздно. За известно време Никодимъ не можеше да изяви вѣрата си въ Исуса публично, но той следваше Неговия животъ и размишляваше върху учението Му. При заседанието на синедриона, Никодимъ отхвърли нѣкои решения на свещеницитѣ относно Исусовата присѣда. Когато най-

после Исусъ увисна на кръста, Никодимъ си спомни думитѣ, изговорени на Маслинената планина. Свѣтлината на онзи нощенъ разговоръ освѣти кръста на Голгота и въ лицето на Исуса, Никодимъ видѣ Спасителя на свѣта“. — Стр. 107.

13. — Следъ тия нѣща, гдѣ отидоха Исусъ и ученицитѣ му? Какъ стихъ 22 е обясненъ другаде? — Ст. 22; Йоанъ 4:2.

Ново свидетелство отъ Йоанъ-Кръстителя

14. — Гдѣ бѣше въ това време Йоанъ-Кръститель? Какъвъ въпросъ се подигна между ученицитѣ на Йоана и единъ юдеинъ? — Йоанъ 3:23-25. Забел. 7.

Ученицитѣ на Йоана гледаха завистливо на множеството, което се присъединяваше къмъ Исуса. Тѣ бѣха готови да критикуватъ Неговата работа и скоро, удобенъ случай за това имъ се отдаде. Между тѣхъ и юдеитѣ се повдигна въпросъ. Очиства ли се човѣкъ отъ грѣховетѣ си чрезъ кръщението? Тѣ бѣха на мнение, че Йоановото кръщение се различава отъ това на Исуса. Скоро тѣ попаднаха въ споръ съ Исусовитѣ ученици относно думитѣ, които трѣбва да се изговарятъ при извършване кръщението, а даже почнаха да се съмняватъ, дали Исусъ въобще има право да кръщава“. Стр. 178. (Живота на Исуса).

15. — Какво донесение се направи на Йоана относно Исуса? — Ст. 26.

16. — Чрезъ кои превъзходни думи показа Йоанъ великодушieto си? Стихве 27-30. Забел. 8.

— Въпрѣки че работата му изглеждаше да е къмъ края си, Йоанъ имаше възможностъ да попречи на Христовото дѣло. Ако той се бѣше възгордѣлъ, или се почувствуваше изоставенъ и разочарованъ, загдето е надминатъ, той можеше да посѣе завистъ и раздоръ и отмѣстителенъ духъ, съ което щѣше да попречи на напредъка на Евангелието“. — Стр. 172.

Йоанъ можеше лесно да се обяви като съперникъ на Исуса, защото мнозина го мислѣха за Мессия или за нѣкакъвъ голѣмъ пророкъ. Неговото честолюбие можеше да го направи водителъ на нѣкое равинско училище, или на нѣкое самозвано движение. Но той отхвърли човѣшкитѣ почести, бѣше смиренъ, свободенъ отъ завистъ и ревностъ и бѣше готовъ да отстъпи назадъ, за

да се прослави Неговия Господъ. Той остана вѣренъ на Господа до тъмницата, а после и до смъртъ.

17. — Каква разлика има между небесни и земни учители? — Стихове 31-33.

18. — Чии думи трѣбваше Христосъ да възвести? Какво бѣше получилъ Той безъ мѣрка? — Ст. 34.

19. — Какво е предалъ Отецъ въ рѣцетъ на Сина си? До какъ извежда, въ края, вѣрата? А невѣрието? — Стихове 35, 36.

Точки за размишление

- а) Значението на Новорождението.
- б) Възнаграждението на вѣрата. Ужасътъ на невѣрието.
- в) Йоанъ-Кръстителъ — единъ примѣръ за себеотрицание.

9 урокъ — 29 май 1943 г.

Залѣзъ слънце 19'56 ч.

НА ЯКОВОВИЯ КЛАДЕНЕЦЪ

Текстъ на урока: Йоанъ 14:1-42.

Златенъ стихъ: „Който пие отъ водата, която Азъ ще му дамъ, той во вѣки нѣма да ожаднѣе; но водата, която му дамъ, ще стане въ него изворъ на вода, която тече въ животъ вѣченъ“. Йоанъ 4:14.

Мѣста: Юдея; Галилея; Самария; градътъ Сихаръ, предполага се да е древниятъ Сихемъ, разположенъ между планинитъ Ебалъ и Герацимъ.

Лица: Исусъ и Неговитъ ученици; Йоанъ Кръстителъ; фарисие; самарянката; самаряни, племе, произлизаще отъ смѣшението между останалия израилъ и езичниците; заселили се въ Палестиня следъ като десеттѣ племена бѣха отведени въ Вавилонско робство. Юдеитъ и самарянитъ бѣха станали гочиви врагове и избѣгваха всѣкакви сношения по-между си.

Урокътъ.

1. Защо Исусъ напустна Юдея? Коя палестинска провинция трѣбваше да премине той, за да стигне въ Галилея? — Йоанъ 4:1-4.

— „Исусъ знаеше, че тѣ (свещеницитѣ и равинитѣ) се стараятъ да създадатъ раздѣление между Неговитѣ ученици и ученицитѣ на Йоана. Той знаеше, че скоро ще се извие голѣма буря, която ще погуби най-великия пророкъ, който свѣтътъ нѣкога е знаелъ. Желасйки да предотврати всѣки случай за криво разбиране или за несъгласие, Христосъ мълкомъ прекъсна тукъ работата си и се отдрѣпна въ Галилея“. — Живота на Христа стр. 181.

2. Презъ пѣтуването си гдѣ се спрѣ Исусъ, за да си почине? — Стихове 5, 6.

3. — Кой дойде на кладенеца? Каква услуга потърси Исусъ отъ жената? Гдѣ бѣха ученицитѣ? — Стихове 7, 8.

— „Една самарянка дойде на кладенеца. Безъ да забележи Исуса тя започна да си налива вода. На трѣгване Исусъ я помоли да Му даде малко вода за пиене. Въ ориента никой не можеше да откаже подобна услуга. Тамъ водата се нарича „Божия даръ.“ Подаване вода на единъ жаденъ пѣтникъ за арабитѣ бѣше една тѣй света длъжностъ, че тѣ бѣха готови да се отбиятъ отъ пѣтя си само и само да изпълнятъ желанието на нуждающия се. Враждата между юдеитѣ и самарянитѣ задържаше жената да послужи на Исуса. Спасителътъ се опита да спечели сърдцето ѝ и съ пропита отъ божествена любовъ и тактичностъ, вмѣсто Той да послужи, Той нѣжно я помоли за услуга“. Стр. 183, 184.

4. Съ кои думи изрази жената очудването си? — Ст. 9.

5. — Какво отговори Исусъ? — Ст. 10.

6. — Кое показва, че самарянката не разбираше значението на Исусовитѣ думи? Стихове 11, 12.

7. — Какъ Исусъ успѣ да събуди у жената единъ по-голѣмъ интересъ относно „живата вода“, за която току щѣ ѝ бѣше спомналъ? — Стихове 13, 14.

— Съ израза „жива вода“ обикновено се означаваше изворна вода, въ противоположностъ на мъртвата, застояла вода, съдържаща се въ вирове, резервоари и водоеми.

„Който желае да оталожи жаждата си отъ изворитѣ на този свѣтъ, той пакъ ще ожедниѣ — човѣцитѣ оставатъ незадоволени. Тѣ копнѣятъ за нѣщо, което може да задоволи душевнитѣ имъ нужди. Това може да стори само Единъ. Христосъ е нуждата на свѣта и „копнежътъ на народитѣ“. **Божията милость, която Той**

единственъ може да даде е като жива вода, която съживява, очисти и освежава душигъ“. — Стр. 187.

8. — Какъ отговорътъ на самарянката показва, че тя още не схващаше Исусовитъ думи? — Ст. 15.

— Жената гледаше очудено Христа, когато Той ѝ говорѣше за живата вода. Той възбуди въ нея интересъ и желание да притежава дарбата, за която ѝ говорѣше. Тя разбра, че Той не говорѣше за водата на Яковия кладенецъ, защото тя пиеше всѣки день отъ тамъ, и все ожедняваше. „Господи, каза тя, дай ми отъ тази вода, за да не ожеднявамъ, нито да идвамъ да наливама“. — Стр. 187.

9. — Съ цель да бжде разбранъ по-добре, какъ про Стихове 16—18.

10. — Какво заключение си състави жената тогава? По кой въпросъ, предметъ на противоречие между Юдеи и самаряни, заговори тя? — Стихове 19, 20.

— Съперничейки съ юдеитъ, самарянитъ си съградиха храмъ на планината Гарагимъ. Тъ се молѣха на Бога съгласно Моисевия законъ, въпрѣки, че не бѣха се отказали напълно отъ идолослужението. Но нещастия ги посетиха. Храмътъ имъ бѣ разрушенъ отъ неприятели. Изглеждаше като че ли тѣ бѣха подъ проклатие. Все пакъ тѣ се придържаха здраво къмъ преданията и къмъ формалноститъ въ богослужението. Тѣ не искаха да признаятъ храма въ Йерусалимъ като домъ Божий и да се съгласятъ, че еврейската религия стои по-високо отъ тѣхната.“ — Стр. 188.

11. — Какъ показва Исусъ, че мѣстото на поклонение не е отъ много важно значение? Какво е естеството на истинското поклонение — Стихове 21-24.

— Съ това Исусъ доказва, че е свободенъ отъ юдейскитъ предразсѣдъци спрямо самарянитъ. Той се опита да отстрани предразсѣдѣцитъ и на самарянката спрямо юдеитъ. Докато описваше, че вѣрата на самарянката е покварена отъ идолослужение, същевременно той ѝ обясни, че на юдеитъ бѣше повѣренъ великия изкупителенъ планъ. Отъ юдеитъ трѣбваше да произлѣзе Мессия ... Човѣцитъ не могатъ да влѣзатъ въ връзка съ Бога чрезъ посещаване нѣкоя света планина или храмъ. Религията

не се ограничава въ външни формалности и церемонии. Произхождащата отъ Бога религия е единствената, която води до Бога. За да можемъ истински да служимъ Богу, трѣбва да бждемъ новородени отъ Светия Духъ. Той ще обнови сърдцата и душата. Той ще ни дари доброволно послушание къмъ всичкитъ Му изисквания. Това е истинско богусложение. Това е плодъ отъ действието на Светия Духъ. Всѣка истинска молитва е съпроводена отъ Светия Духъ. Такива, именно, молитви сж угодни Богу. Когато една душа копнѣе постоянно за Бога — това е доказателство за действието на Светия Духъ. Богъ ще се открие на такава душа. Той търси такива богомолци. Той чака да ги приеме като Свои дѣщери и синове“. — Стр. 188, 189.

12. — Кого очакваше тази жена? Какъ Исусъ ѝ се откри? — Стихове 25, 26.

Самарянитѣ отхвърляха пророческитѣ писания на юдеитѣ, като сщевременно признаваха петтѣ Моисееви книги. Последнитѣ съдържатъ достатъчно показания за идването на Мессия, за да насадятъ това очакване въ сърдцата на самарянитѣ.

13. — При завръщането си, за какво се зачудиха ученицитѣ? Но какво не смѣха да кажатъ? — Ст. 27.

14. — Какво стори тогава жената? Какво разказа тя на другитѣ? Какъ отговориха тѣ на поканата ѝ? — Стихове 28-30.

— „Тази жена символизира действието на практическата вѣра въ Христа. Всѣки истински ученикъ се ражда за царството Божие като мисионеръ. Който пие отъ живата вода, самъ ще стане изворъ на животъ. Получателтъ става и дарителъ. Христовата милость въ душата прилича на изворъ всрѣдъ пустинята, извиращъ, за да съживи всички, които сж на умирање и да ги изпѣли съ желание да пиятъ отъ водата на живота“. — Живота на Исуса, стр. 195.

15. — Какъ проявиха ученицитѣ вниманието си къмъ своя учитель? Какъвъ великъ принципъ на животъ имъ съобщи Исусъ? — Стихове 31-34.

16. — Каква картина представи Исусъ, за да опише дѣлото на Евангелието? Съ какво бѣха натоварени ученицитѣ? — Стихове 35-38.

— Може би Исусъ е говорилъ за узрѣлата жетва точно въ момента, когато ученицитѣ зърнаха голѣмата тѣлпа самаряни,

водена отъ жената, на която Исусъ бѣше далъ да пие отъ водата на живота.

17. — Какъвъ резултатъ има разговорътъ на Исуса, на Яковия кладенецъ, съ една жена, която изглеждаше съвсемъ негодна за мисионска работа? — Стихове 39-42.

Точки за размишление.

- а) Образитъ употребени въ урока.
- б) Човѣчността на Исуса, разкрита въ разказа.
- в) Необходимата храна.
- г) Истинското поклонение.

10 урокъ - 5 юний 1943 г.

Залѣзъ слънце 20'01 ч.

ИЗЦѢЛЕНИЕ СИНА НА ЕДИНЪ ЦАРЕДВОРЕЦЪ; ИСУСЪ ВЪ НАЗАРЕТЪ

Текстъ на урока: Йоанъ 4:43-54 ; Лука 4:16-30.

Златенъ стихъ: „И ме призови въ скръбенъ день; Азъ ще те избавя и ти ще ме прославишъ“. Псаломъ 50:15.

Мѣста: Три града въ Галилея; Кана, планинско село; Капернаумъ, 20 мили отъ брѣга на Галилейското езеро; Назаретъ, градъ, кждето живѣеше Исусъ като дете и до 30 годишна възраст.

Лица: Единъ юдейски благородникъ на служба при царя; болниятъ синъ на царедвореца; Иисусовата майка; Неговитъ братя и сестри; добри познати Иисусови съседи въ Назаретъ; юдеи, посетители на сѣботното богослужение.

УРОКЪТЪ

Изцѣление сина на единъ царедворецъ

1. — Пътувайки на северъ въ Галилея, въ кой градъ приитигна Исусъ? Кой дойде да го намѣри? Съ каква цель? — Йоанъ 4:46, 47.

2. — Какво знаеше Исусъ за чувствата на царедвореца? — Стихъ 48.

— Въпрѣки всички доказателства, че Исусъ бѣше Мессия, царедворецътъ бѣше решилъ да повѣрва въ Него, ако последниятъ удовлетвори молбата му. Спасителътъ сравни неговото не-

вѣрие съ простата вѣра на самарянката, която не искаше нито знакъ, нито чудо . . . Царедворецътъ имаше все пакъ малко вѣра, защото бѣше дошелъ да измоли това, което считаше за най-голѣмото благословение, възможно да се изпроси отъ Исуса. Но Исусъ имаше и по-голѣмъ даръ. Подобно на лжчъ свѣтлина, думитъ на Спасителя проникнаха въ вътрешността на сърдцето му. Той видѣ, че е потърсилъ Спасителя отъ егоистични подбуди. Неговата слаба, колеблива вѣра му се представи въ истинския си видъ. Съ голѣма мѣка той съзна, че съмнението може да коства живота на сина му. Той знаеше, че се намира въ присѣйствието на Единъ, Който може да чете мислитъ и за Когото всичко е възможно. Въ душевенъ страхъ той замоли Спасителя: „Господи, дойди, докле не е умрѣло детето ми“. Неговата вѣра се хвана за Исуса. Както борящиятъ се съ ангела Яковъ, той извика: „Нѣма да те оставя, докле не ме благословишъ“. И както него и той спечели победата. Спасителятъ не може да се отдрѣпне отъ душата, която въ време на беда, се хваща всецѣло на Него, молейки Го за помощъ. — „Живота на Исуса“. Стр. 198.

3. — Когато царедворецътъ разбра, че Исусъ четѣше въ сърдцето му, какъ показва вѣрата си? Какво му отговори Исусъ? Какъ показва този човѣкъ, че вѣрваше? — Ст. 49, 50.

4. — При завръщането му, какво дойде да усили вѣрата му? Какво бѣ въздействието на това чудо върху домашнитъ му? — Стихове 51-53.

— „Царедворецътъ искаше да види молбата си изпълнена, преди да повѣрва. Но той трѣбваше да приеме Исусовитѣ думи, че молбата му е чута и че благословението му е дадено вече. И ние трѣбва да научимъ това. Ние не трѣбва да вѣрваме само, защото виждаме или чувствуваме, че Богъ ни слуша, ние трѣбва да се довъряваме на Неговитѣ обещания. Всѣка наша молба докосва Божието сърдце, когато идваме при Него съ вѣра. Ако сме Го молили да ни благослови ние трѣбва да повѣрваме, че получаваме изпросеното и трѣбва да благодаримъ Богу, че сме го получили“. — Стр. 200.

5. — Колко чудеса бѣше вече направилъ Исусъ въ Галилея? — Стихове 46, 54.

Исусъ въ Назаретъ

6. — Пристигналъ въ мѣстожителството си, какво направи Исусъ? — Лука 4:16.

— На роднинитѣ и познатитѣ си въ Назаретѣ, кждето бѣше най-добре познатъ и кждето бѣше прекаралъ детинство, юношество, и мжжество Исусъ, даде сжщитѣ възможности да повѣрватъ въ Него, каквито бѣше далъ и въ Юдея и въ другитѣ части на Галилея. Изглежда, че Исусъ е прекаралъ въ Назаретъ до 30 годишна възраст.

7. — Кое пророчество отъ Исаяя чете Исусъ? — Стихове 17-19.

8. — Какво разяснение даде той върху прочетеното? — Стихове 20, 21.

9. — Какво бѣше първото впечатление на слушателитѣ? Какво казаха тѣ впоследствие? — Ст. 22.

— Силата и мѣдростъта, съ които Исусъ говорѣше направиха силно впечатление на народа. Презъ време на пълната му съ милостъ речъ, тѣхното безвѣрие изчезна, но тѣ веднага ожесточиха сърдцата си, като си спомниха, че Той бѣ Иосифовия Синъ и само единъ простъ дърводѣлецъ. Затова тѣ заключиха, че Той не може да бѣде Синъ Божий.

10. — Какво имъ каза Исусъ за приема, който тѣ щѣха да му направятъ? Коя притча приведе Той? — Ст. 23, 24.

11. — За кое събитие отъ времето на Илия имъ спомена Той? — Стихове 25, 26 (Вижъ и 3 Царе 17:8-16).

12. — Какъвъ другъ случай отъ Стария Заветъ приведе Исусъ? — Ст. 27. (Вижъ още 4. Царе 5:1-4).

13. — Какъвъ ефектъ направиха тѣзи думи на слушателитѣ? Какво намислиха тѣ да сторятъ съ Него? — Стихове 28, 29.

— Коя бѣше сжщинската причина за внезапната яростъ на слушателитѣ? **Себеуважението имъ бѣ наранено.** Исусъ каза,, че само смиренитѣ и кроткитѣ могатъ да Го приематъ. Илия бѣше преследванъ и бѣ приетъ само отъ една вдовица. Нееманъ не можа да оздравѣе, докато не се смири и окѣпа въ презрѣния Йорданъ. Жителитѣ на Назаретъ разбраха много добре, какво искаше да имъ каже Исусъ. Това не поласка гордостъта имъ; **За тѣхъ бѣ невъзможно да оздравѣятъ, докато не се смирятъ и приематъ Исуса като Синъ Божий и като Свой Спасителъ.** Тѣ, обаче, не желяеха да сторятъ това и Го изпѣдиха извънъ града си.

14. — Какъ се избави Той отъ разярената тълпа? — Стихъ 30.

— „Събранието стана и сложи рѣка на Исуса. Тѣ Го изпѣдиха отъ синагогата, а даже и отъ града. Изглеждаше, че всички бѣха съгласни да Го погубятъ. Тѣ Го заведоха до една пропастъ, за да Го блъснатъ въ нея и унищожатъ. Отъ всички страни се чуваха само викове и проклятия. Нѣкои хвърляха камъни следъ Него. Изведнѣжъ Той изчезна всрѣдъ тѣхъ. Небеснитѣ служители, които Го обкръжаваха въ синагогата бѣха и сега съ Него всрѣдъ разярената тѣла. Тѣ Го приведоха изсрѣдъ враговетѣ Му и Го отведоха на сигурно мѣсто. — Стр. 214.

За размишление

- а) Имаме ли понѣкога чувствата, които оживѣваха царедвореца отначало?
- б) Какъ да се постигне въвеждането на вѣрата въ всички тѣнкости на всѣкидневния животъ?
- в) Защо бѣше трудно за жителитѣ на Назаретъ да повѣрватъ, че Исусъ бѣше Синъ Божий?
- г) Срѣдствата, които Богъ употребява, за да ни пази отъ опасности.

11 урокъ — 12 юний 1943 г.

Залѣзъ слънце 20'06 ч

ЕДНА СЪБОТА ВЪ КАПЕРНАУМЪ

Текстъ на урока: Лука 4:31-34; Матей 8: 14-17; Марко 1: 21-39.

Златенъ стихъ: „Богъ помаза съ Духъ Светий и съ сила Исуса отъ Назаретъ, който обходи Юдея, правейки добрини и изцѣрвявайки всички насилвани отъ дявола, защото Богъ бѣше съ Него“. Деяния 10:38.

Мѣста: Капернаумската синагога; къщата на Симонъ Петра; синагогитѣ въ Галилея.

Лица: Исусъ; човѣкътъ съ нечистъ духъ; тѣщата на Петра; много болни; народътъ.

УРОКЪТЪ

Излѣкуването на единъ демониакъ

1. — Въ кой градъ на Галилея се върна Исусъ? Отъ какво бѣха очудени слушателитѣ Му? — Лука 4:31, 32.
2. — Кой се намиралъ въ синагогата единъ съботенъ день, за да слуша Исуса? Съ какви думи смути той проповѣдването? — Стихове 33, 34.

Разумът на този нещастникъ бѣше помраченъ отъ сатана, но въ присѣйствието на Спасителя единъ свѣтълъ лъчъ проби мрака. Въ него се появи желание да бѣде освободенъ отъ сатанинското господство, но сатана се противопостави на Христовата мощъ, Когато нещастникътъ се опита да се обърне къмъ Исуса за помощъ, злиятъ духъ постави въ устата му думи, които той изказа съ голѣма сила и страхъ. Той добре разбра, че се намира въ присѣйствието на Онзи, Който можеше да Го освободи. Но когато се опита да се предаде въ мощната Божия рѣка, тогава една друга сила го задържа и думитѣ на другиго бѣха изговорени отъ него. Борбата между силата на сатана и собственото му желание да бѣде освободенъ бѣше ужасна“. — „Живота на Исуса“, стр. 255, 256.

3. — Какво каза Исусъ на демона, който бѣше влѣзълъ въ този човѣкъ? Какво направи демонътъ. — Ст. 35.

— „Безспорно е, че и днесъ мнозина сѣ сѣщо тъй впримчени въ рѣцетѣ на злитѣ духове, както нещастника въ Капернаумъ. Всички, които съзнателно отстъпватъ отъ пѣтя на Божиитѣ заповѣди се предаватъ на сатанинската сила. Мнозина си играятъ съ злото, като си мислятъ, че когато пожелаятъ ще се откъснатъ отъ него. Но въ сѣщностъ такъвъ човѣкъ потъва все по-дълбоко и по-дълбоко въ примката му, докато най-после разбере, че тази чужда сила е много по-мощна отъ неговата. Той не може да избѣгне тази тайнствена сила. Единъ прикритъ грѣхъ или страсть могатъ да го превърнатъ въ такъвъ безнадеженъ пленникъ, както обзетиятъ отъ нечистъ духъ човѣкъ въ Капернаумъ. Но даже и това състояние не бѣше безнадежно. Богъ не владѣе никога чувствата ни безъ наше съгласие. Но затова всѣки има свободата да избира коя сила желае той да владѣе надъ него. Никой човѣкъ не е падналъ тъй ниско, никой не е тъй мръсенъ, че да не може да намѣри избавление при Исуса. Бѣснуемиятъ въ Капернаумъ вмѣсто молитва можеше да произнесе само думитѣ на сатана, но Богъ чу неизказаната сърдечна молба. Никой вѣкъ на душа, намираща се въ нужда макаръ и да липсватъ думи не ще остане нечутъ. — Размишления стр. 92, 23.

4. — Въ своята смаянностъ, какво каза народътъ? Докѣде се разпространи новината за това чудо? — Ст. 36, 37.

— „Тайната причина за страданията на този човѣкъ — зрѣлища на ужасъ за приятели и бreme за себе си, се криеше въ

собствения му животъ. Гой бѣше привлеченъ отъ удоволствията на грѣха и бѣше съ намѣрение да прекара цѣлия си животъ въ развлечение и веселие. Той не предчувствуваше и не предвиждаше какъвъ ужасъ би станалъ той за свѣта и какъвъ позоръ би допринесълъ на семейството си. Той мислѣше да прекара живота си въ безгрижие и безвредни глупости. Съвсемъ незаблязано поелъ нанадолгия пѣтъ той се подхлѣзваше бързо къмъ пропастьта. Той потѣваше все по-дълбоко и по-дълбоко. **Чрезъ неумѣренъ животъ и лекомислие добритъ му качества угаснаха и сатана го завладѣ напълно.** Така става съ всички, които отстъпватъ на злото въ мрака на отчаянието, или въ безумието на съкрушената душа“. Стр. 256. Живота на Господа.

Въ кѣщата на Симонъ Петра

5. — Отъ Синагогата, кѣде отиде Исусъ? Влизайки въ кѣщата за какво бѣ Той осведоменъ? — Стихъ 38.

6. — Когато Исусъ хвана за рѣжката болната жена, каква внезапна промѣна стана съ нея? — Ст. 39; Марко 1:31.

7. — Следъ сѣботата, кого доведоха при Исуса? — Лука 4:40.

— „Поради страхъ отъ равинитѣ никой не се решаваше да отиде при Исуса въ сѣбота за да бѣде излѣкуванъ. Но щомъ слънцето се скри задъ хоризонта настана едно общо движение. Народътъ се стичаше отъ кѣшитѣ, отъ работилницитѣ и отъ пазарищата къмъ скромното мѣсто, което служеше за подслонъ на Исуса. Нѣкои отъ болнитѣ биваха донасяни на носилки, други идваха подпиращи се на патерици, а трети, подкрепяни отъ приятели, съ бавни крачки се доближаваха до Исуса . . . Той не прекрати работата си, докато не помогна на последния страдалецъ. Нощта бѣше вече отдавна настѣпила, когато тѣпата си разотиде и мълчание завладѣ Симоновата кѣща“. — Стр. 259, 260.

8. — Какво знаеха даже демонитѣ? — Стихъ 41.

Други дѣла

9. — Какво направи Исусъ много рано на другиятъ день? Кой Го потърси? Какво му казаха тѣ? Марко 1:35-37.

10. — Какво имъ отговори Исусъ? Какъ продължи Той дѣлото си? — Стихове 38, 39.

11. — Каква бѣше темата на проповѣдта Му? — Стихове 14, 15.

12. — Кѣде се намираше Йоанъ Кръстителъ? Мат. 4:12.

13. — Къде се засели Исусъ следъ отпътуването си отъ Назаретъ? Кое пророчество се изпълваше? — Ст. 13-16.

— Завулонъ* „Страната на това племе, въ която бѣха разположени Назаретъ и Капернаумъ граничеше съ Генисаретското езеро и се простираше задъ границитѣ на Сидонъ“. Битие 49:13.

„Нефталимъ му бѣше съседно племе. И дветѣ се намираха на западната страна на Йорданъ. Исусъ Навинъ 19:34“.

14. — Следъ това време, какво проповѣдваше Исусъ? — Стихъ 17.

Точки за размишление

- а) Симпатията на Исуса къмъ болнитѣ и нещастнитѣ.
- б) Скъмностъта въ живота на единъ християнинъ, тъй както е изразена въ златния стихъ.
- в) Потрѣбностъта отъ смирение, въпрѣки известностъта и успѣха.
- г) Необходимостъта отъ молитва.

12 урокъ — 19 юний 1943 г.

Залѣзъ слънце 20 07 ч

ПРИЗОВАВАНЕ РИБАРИТѢ; ИЗЛѢКУВАНЕ ПРОКАЖЕНИЯ

Текстъ на урока: Лука 5:1-15; Марко 1:16-20, 40-45; Матей 4: 18-22.

Златенъ стихъ: „Като изтеглиха Корабитѣ на брѣга, оставиха всичко и тръгнаха следъ Него“. Лука 5:11.

Мѣста: При Галилейското езеро, нѣкогашна Тиберия или Генисаретско езеро; „единъ градъ“ въ Галилея.

Лица: Исусъ, Симонъ Петъръ и братъ му Андрей; Яковъ и Йоанъ, Заведей, баща имъ; множеството; прокаженитѣ.

УРОКЪТЪ

1. — Какъ изяви народътъ желанието си да слуша Исуса? Къде стоеше Исусъ? — Лука 5:1.

2. — Какво видѣ Той наблизу? Какво правѣха рибаритѣ? — Стихъ 2.

3. — Какъ намѣри Исусъ удобно мѣсто, за да говори на народа? — Стихъ 3.

4. — Когато спрѣ да говори, какво каза Той на Симона? — Стихъ 4.

5. — Какво отговори Симонъ? Какъ бѣ възнаградено незабавното му послушание? — Стихове 5, 6.

6. — Какъ получи той помощъ? Каква опасностъ заплашваше лодкитѣ? Стихъ 7.

7. — Какво въздействие упражни върху Петра това чудо? Какъ изрази той смирението си? Стихове 8, 9.

8. — У кого се проявиха сжжитѣ чувства, които Петъръ изпита? Съ какви думи успокои Исусъ Петра? Ст. 10.

9. — Какво направиха веднага ученицитѣ? — Ст. 11.

— „До това време нито единъ отъ ученицитѣ не бѣше свързанъ съ Исуса като Неговъ съработникъ. Тѣ бѣха свидетели на много Негови чудеса. Слушаха проповѣдитѣ Му, но не бѣха напълно напуснали стария си занаятъ“. „Живота на „Исуса“, стр. 246.

10. — Какви подробности дава Матея относно Заведеевитѣ синове? Матея 4:21, 22.

— Двамата братя не само веднага оставиха ладитѣ, мрежитѣ и занаята си, но **даже и баща си** — **връзката съ семейството и рода**. Това е **пробния камъкъ** за всѣки призванъ да напусне дома си и да **постѣпи въ служба на Христа**.

11. Коя е първата стѣпка, която трѣбва да направи онзи, когото Исусъ повиква, и който желае да бѣде истински ученикъ? Стихъ 20.

— При отговора на поканата да последваме Исуса има две изисквания, **първо: никакво отлагане, второ, пълно напусчане стария животъ и трѣгване по Исусовия пътъ**.

Излѣкуване прокажения

12. — Докато Исусъ проповѣдваше и лѣкуваше по цѣла Галилея, кой дойде при Него? — Съ какви чувства? Марко 1:39, 40.

13. — Какъ възнагради Исусъ вѣрата на този човѣкъ? — Стихъ 41.

14. — Какво последва? — Стихъ 42.

15. — Какво препоръча Исусъ на излѣкувания прокаженъ? — Кой еврейски законъ признаваше Той? — Стихове 43, 44; Левитъ 14:1-32.

16. — Какви последствия докара неспазването на тѣзи препоръки? Марко 1:45.

17. — Проказата бидейки символъ за грѣха какъ този урокъ можеше да насърдчи голѣмитѣ грѣшници?

— „Чудото на Исуса съ очистване прокажения отъ ужасната болестъ е примѣръ за дѣлото Му да очисти душата отъ грѣха. Дошлиятъ при Исуса нуждающъ се човѣкъ бѣше обсипанъ съ „проказа“, отрова, която бѣше пропила цѣлото му тѣло. Съ полагане рѣка върху му, Исусъ не се зарази. Съ докосването Си той внесе животъ въ болния, и последниятъ биде излѣкуванъ. Сѣщо така е и съ проказата на грѣха. Тя 'се впила дълбоко въ човѣка, смъртоносно е, и е невъзможно да бѣде излѣкуване съ човѣшка сила . . . При случай на проказа, молбата биваше изпълвана веднага. Ако се молимъ за земни благословения, може би Богъ ще забави отговора на молитвитѣ ни, или ще ни даде нѣщо друго, а не желаното. Когато, обаче, се молимъ за освобождение отъ грѣхове, Той ни помага веднага“. — Стр. 266.

Точки за размишление

- а) Стойността на едно незабавно и довѣрчиво послушание.
- б) Материалната загуба, която понесоха ученицитѣ, като последваха Исуса.
- в) Непослушанието на прокажения изглежда естествено и извиняемо при неговия случай, обаче то стана причина за спѣнка въ работата на Христа.

13 урокъ — 26 юний 1943 г.

Залѣзъ слънце 20.08 ч.

ПОВТОРЕНИЕ НА 12-ТЪ УРОЦИ

I УРОКЪ

Известяване рождението на Йоана-Кръстителя. Пророческиятъ характеръ на неговата вестъ. Начинътъ на неговиятъ животъ.

II УРОКЪ

Дадената на Мария блага вестъ за раждането на Исуса. Изпълнение на пророчеството относно мѣсторождението Му. Значение на Името Му.

III. УРОКЪ

Опитността на овчаритѣ. Представяне Исуса въ храма.

IV. УРОКЪ

Мѣдрецитѣ, дошли отъ изтокъ. Злиятъ планъ на Иродъ. Прибѣжището, изготвено въ Египетъ.

V. УРОКЪ

Гласътъ въ пустинята, Дѣлото на Йоанъ-Кръстителя, символъ за вестъта, която трѣбва да се проповѣдва въ последнитѣ дни.

VI. УРОКЪ

Тритѣ голѣми изкушения. Силата на Словото Божие.

VII. УРОКЪ

Първитѣ петъ ученици. Първото чудо. Храмътъ очистенъ отъ скверната практика.

VIII. УРОКЪ

Единъ нощенъ разговоръ за новорождението. Едно впечатлително сравнение.

IX. УРОКЪ

Разговорътъ на Исуса съ самарянката. Последствията.

X. УРОКЪ

Докладътъ за излѣкуване сина на царедвореца. Исусъ отхвърленъ въ мѣстожителството си.

XI. УРОКЪ

Едно съботно събрание прекъснато. Една болна жена моментално излѣкувана.

XII. УРОКЪ

Чудниятъ риболовъ. Единъ прокаженъ излѣкуванъ.

ЦЕНА 10 ЛЕВА